

De yde traadløs Telegrafi, ogsaa en Nødvendighed for en saadan. Og alt det yde de for egen Regning og Risiko.

Nu er det jo givet, at man til et saa stort Foretagende ikke vil kunne paaregne at kunne rejse den nødvendige Kapital i hvert Fald i sin Helhed her i Landet, men maa kunne drage Kapital fra fremmede Lande til sig, og ved et Foretagende af denne Art og Størrelse og Beskaffenhed, hvor det paa Forhaand er utvivlsomt, at man ikke i mange Tider vil kunne paaregne nogen virkelig sikker Indtægt, nogen sikker Forrentning eller Amortisation, maa man yde en Risikopræmie. Det er egentlig den, der skal trække Kapital til, og det forekommer mig derfor at være med fuld Føje, at Koncessionssøgerne have erklæret, at de ikke kunde gaa ind paa et Forslag, der har været fremme, og som tilsyneladende kunde se nok saa bestikkende ud nemlig det, at naar der i et vist Antal Aar var høstet en vis normal Indtægt, skulde de afgive en Del af Indtægten ud over en vis passende Rente. Det vilde i Virkeligheden være at berøve Foretagendet Muligheden for at kunne yde den Risikopræmie, som er fornøden for at drage den fremmede Kapital til, og det er utvivlsomt, at en saadan Bestemmelse vilde lamslaa Foretagendet lige fra dets Begyndelse.

Det var de to Punkter: Hvad yder Staten, og hvad faar den? Balancen, tror jeg, er ikke vanskelig at finde. Jeg kommer saa til det tredie Hovedsynspunkt, som naturligvis for os spiller en Hovedrolle: Hvilken Kontrol har Staten forbeholdt sig? Jeg skal her tillade mig at henlede Opmærksomheden paa 3 Bestemmelser, der forekomme mig at være afgørende. For det første bestemmes det i Koncessionens § 1, at Bolværksafgiften, der fastsættes af Koncessionshaverne, skal være ens; herved udelukkes den Spire til internationale Konflikter, der ellers mulig kunde ventes at komme frem, navnlig ligeoverfor Amerika, der ved sin Lovgivning i høj Grad rammer den Slags Forhold. Endvidere findes der i § 20 en Bestemmelse om, at Henlæggelse til Reservefond og Afskrivninger skulle ske efter almindelige kommercielle Regler, og Beretning og Regnskaber skulle aarlig indsendes til Finansministeriet. Sammenholdes denne Bestemmelse med §§ 22 og 23, vil man se, at der haves et meget godt Kontrolmiddel. Det bestemmes endvidere i § 21, at Finansministeriets Samtykke skal erhverves, naar Koncessionen gaar over til Andemand, ligesom det samme gælder Havne-

anlægget eller Dele deraf. Det vil derfor altid staa i Regeringens Haand at føre den nødvendige Kontrol med Overholdelsen af de Betingelser, den stiller, og sikre sig det fornødne Indseende. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet er løst paa en overordentlig gunstig Maade.

Det fjerde Punkt, Indløsningsretten, som omhandles i § 17, er den endelige Betaling, Staten skal yde for det Aktiv, som vi alle haabe maa blive et sundt og godt Aktiv. Staten har der ganske frie Hænder med Hensyn til, hvorledes den saa vil ordne sig, og hvorledes den mener bedst at kunne se sin Fordel til at udnytte, hvad der er skabt paa andre Folks Regning og Risiko, medens Staten i Virkeligheden kun har ydet meget lidt. Der har fra gammel Tid været et Spørgsmaal oppe, at hvis man virkelig vilde udnytte St. Thomas' Havn, maatte den gøres til en Frihavn. Dertil sigter jo Tillægsbestemmelsen. Dette fremmes i høj Grad ved den Liberalitet, som Koncessionssøgerne have udvist ved i 10 Aar at ville erlægge $\frac{1}{3}$ af de oppebaarne Bolværkspenge.

Som Slut paa denne Undersøgelse, som jeg tror at have holdt ganske objektivt, vil jeg sige, at det forekommer mig, at man i Virkeligheden maa erkende, at Sol og Vind have været skiftede i høj Grad lige mellem de tvende Parter, der have kontraheret. Min private Mening er den, at Sol og Vind i høj Grad have været paa Statens Side, men det behøve vi jo ikke at tage os nær, naar Koncessionshaverne ere villige til at gaa ind paa disse Betingelser. Det forekommer mig derfor alt i alt, at det vilde være meget beklageligt, om vi ikke med fuld Sympati fra alle Sider mødte dette Forslag; thi det er klart, at skulle vi søge Penge i Udlandet, vil alene det, at Sagen mødes med ganske ugrundet Mistillid fra enkeltes Sider, være nok til mulig at skade Foretagendet. Men det forekommer mig, at der er al god Grund til ikke blot med Velvillie og fuld Sympati fra alle Sider af Befolkningen at se paa dette Forslag, men ogsaa at fremme det med tilbørlig Hurtighed.

En Side af Sagen tillader jeg mig sluttelig at fremhæve. Selve Forslaget vidner — fraregnet de store Tanker, der ere nedlagte i det, og det Arbejde, det tilbyder — paa højst fordelagtig Maade om, at den Aand, som besjælede en af vore afdøde Stormænd paa dette Omraade, Tietgen, endnu lever i den danske Handelsstand. Hans Liv og Virken falde til dels sammen med Landbrugets Foregangs-